

A fost odată ca niciodată un băiețel pe nume Ionuț. Primul cuvânt pe care l-a spus Ionuț nu a fost *ma-ma*, nici *ta-ta*, ci *amio*, adică *avion* pe limba bebelușilor.

Lui Ionuț îi plăceau mult avioanele!

Când îl plimbau mama și tatăl lui prin parc în cărucior, Ionuț stătea numai cu ochii la cer, să vadă avioanele.

Dormea într-un pat în formă de avion.

Toate hainele lui aveau pe ele desene cu avioane sau elicoptere.

Primise zeci de jucării în formă de avioane, cu care se juca întruna.

Curând, lui Ionuț nu i-a mai spus nimeni pe nume. Mami și Tati, bunicii, sora lui și prietenii îl strigau toți *Pilot*.

Pentru că ce-și dorea el cel mai mult pe lume era să devină **PILOT** când va fi mare.

– Pilooot, e timpul să vii la masă, îl chema mama.

– Pilooot, iar ai ascuns telecomanda? îl întreba sora lui mai mare.

La grădiniță toți colegii îi spuneau Pilot, pentru că era clar că el se simțea mai mult pilot decât Ionuț.

Și așa i-a rămas numele.

Pilot era un băiețel foarte simpatic, căruia îi plăcea brânza și adora să joace fotbal cu tatăl lui. Petrecea mult timp cu Aripioară, cățelul familiei, un câine mare, portocaliu și blând care stătea mereu în preajma lui.

Uneori, Pilot își imagina că Aripioară e avionul lui. Se urca pe el în timp ce cățelul dormea buștean și își imagina că zboară departe cu avionul lui portocaliu și pufos. Folosea urechile cățelului drept manșe de zbor și codița drept frână.

Pilot avea însă un secret. Un mare, mare secret.

Dar uneori, de multe ori, Pilot se trezea față în față cu ceva sau cineva care-i trezea una dintre fricile din piept. Unul dintre puii mici de frică adormiți în pieptul lui începea să crească repede, foarte repede.

Putea fi un uscător la toaletă. Sau o doamnă educatoare nouă. Sau lecția de înot. O vacanță sau un sunet puternic. Sau gândul că mama o să întârzie când se termină ziua la grădiniță.

În ochi îi apăreau lacrimi, burta îi era plină de fluturi care se agitau, iar pasărea-frică din piept tot creștea, creștea până când Pilot simțea că nu mai poate respira.

Uneori începea să plângă, să strige *Mami, Tati, Aripioară!*

Atunci, Pilot simțea cum inima începe să-i bată foarte tare. Corpul îi tremura un pic, apoi tot mai mult. Gâtul i se usca, exact ca atunci când îți e foarte, foarte sete. Palmele i se umezeau, iar capul îi era cuprins de amețală.

Alteori îngheța de frică și aștepta nemișcat ca totul să treacă. Sau o lua la fugă spre mama ori spre tata.

Micului Pilot nu-i plăceau deloc aceste momente. Ar fi vrut să poată opri din creșcut pasărea-frică din piept, dar nu știa cum. Îi era greu să vorbească despre fricile lui.

Până într-o noapte, când, după ce s-a speriat de umbra unui ciorăpel pe perete și a început să plângă, sora lui a venit lângă el.